

ਰੂਹਾਨੀਅਤ, 2

ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ 'ਸ਼ੇਅਰ ਬਜ਼ਾਰ' ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵਧੇਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਦਾ ਰੌਲਾ ਰੱਪਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਬਚਕਾਨਾ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਨਕਲੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਓ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਹੋਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ:

3. ਇਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜ ਲੋਕ ਵੇਖਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਹਨ ਪਰ ਸੋਚਦੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਜਜ਼ਬਾਤ ਭਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।' 'ਜਦ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮਸੀਹੀ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਮਨ ਨੂੰ ਖੁਆਏ ਬਗ਼ੈਰ 'ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਿੱਘਾ' ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਿਨਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।

4. ਇਹ ਰਹੱਸਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ 'ਰਹੱਸਵਾਦ, ਠੱਗਬਾਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਅਲੱਖ' ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਜੰਕ ਫੂਡ (ਬਜ਼ਾਰੀ ਖਾਣੇ) ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖੋ ਪਕਵਾਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਫ਼ਸਟ ਲੇਡੀ ਨੈਨਸੀ ਰੀਗਨ ਕੋਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿਚ ਇਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ। ਲੋਕ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨੂੰ ਹਰ ਗਲਤ ਥਾਂ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। 'ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ' ਜਜ਼ਬਾਤ ਹਨ। ਉਹ 'ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵ' ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਆਤਮਾ ਦਾ ਯੁਗ' ਮਿਲੇਗਾ ਜਾਂ 'ਯੁਗ ਦੀ ਆਤਮਾ'? 'ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਯਿਸੂ,' ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਕਾਸ਼ਫ਼ਾ, 'ਨਵੀਂ ਉਮਰ ਦੇ ਤਕਾਜ਼ੇ' ਵਾਲਾ ਇਕ ਸਮੂਹ, ਝਾੜ-ਫੂਕ, ਮਾਧਿਅਮ, ਮੰਤਰ ਜਾਂ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਦੇ ਢੰਗ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਸਰਵੇਖਣ ਵਿਚ ਵੀਹ ਫ਼ੀਸਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖ਼ੁਦਾ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਮੁਕਾਸ਼ਫ਼ਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਤੇਤੀ ਫ਼ੀਸਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਦ ਭਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ 'ਅਨੁਭਵ' ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਆਓ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਹੈ ਕੀ:

1. ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਵੀ। ਵਿਵੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਯਕੀਨ ਤੇ ਬਣਦਾ ਹੈ: ਯਕੀਨ ਸੱਚਾਈ ਤੇ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ 'ਬੇਕਾਰ ਹੋ' ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਣਨ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ, ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੋਣਾ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਆਦਮੀ ਲਈ ਚੰਪੂ ਵਾਂਗੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ।

2. ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ। ਵਚਨ ਤੋਂ ਅਲਹਿਦਾ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ 'ਵਚਨ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ' ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੇ (ਜ਼ਬੂਰ 119: 11)। ਅੱਜ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ‘‘ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਮਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।’’ ਕੀ ਉਹ ਨਬੀ ਹਨ? ਭਲਾ ਬਾਈਬਲ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ‘‘ਮੁਕਾਸ਼ਫ਼ਾ’’ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ? ਖ਼ੁਦਾ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਟਿਕਾਉ ਹੈ।

ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਇਕ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸਮੂਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮੋਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੀ ਸੀ? ਆਮੋਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਾਲ ਹੈ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦਾ (ਆਮੋਸ 8: 11)। ਭਾਈ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼’’ ਤੇ ਆਣ ਕੇ ਵੀ ਭੁੱਖੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਘਾਟ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਹੋਈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ (ਹੋਸ਼ੇਆ 4: 6)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਵੱਡੇ ਵੀ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

3. ਇਹ ਈਮਾਨਦਾਰ (ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹਕੀਕੀ, ਅਸਲ) ਹੈ। ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੱਚਾਈ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ: ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਉਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 4: 24)। ਸੱਚਾਈ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ‘‘ਆਤਮਾ’’ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? *ਈਮਾਨਦਾਰੀ!* ਖ਼ੁਦਾ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦਿਆਂ ਨਜ਼ਰਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ‘‘ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕਾ’’ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 29: 13)। ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਕਪਟੀ ਸਨ। ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 15: 8, 9)। ਜਿਹੜੇ ਸ਼ੁੱਧਮਨ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ (ਮੱਤੀ 5: 8)। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਆਰੰਭ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸੰਤ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਹਾਂ। ‘‘ਤੇਰੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਏ’’ (ਮੱਤੀ 6: 10; 26: 42)। ਰੱਬ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਇਨਸਾਨ ਬਣੋ। ਅਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਣਾਓ; ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

4. ਇਹ ਹਲੀਮੀ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਸਾਰ ਨਿਰਭਰਤਾ ਹੈ। ਬੁਹਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਂਗ ਹੈ। ‘‘ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਪੌੜੀ’’ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਕਲਵਰੀ ਤੇ ਸਲੀਬ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਪੌੜੀ ਨਹੀਂ! ਯਾਕੂਬ ‘‘ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪੌੜੀ’’ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ; ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ (ਉਤਪਤ 28: 12)। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਰਾਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੈ, ਉੱਪਰੋਂ ਨਹੀਂ। *ਪਹਿਲਾਂ ਹਲੀਮੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ!* ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਅਜ਼ਾਈ’’ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤਾਂ ਲਚਾਰ (ਨਿਰਭਰ) ਹੋਣਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਲਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਘਮੰਡੀ ਲੋਕ ਰੂਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਸਮਝ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨਵੀਂ ਸਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ।